

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

สรุป เรื่อง การแก้ไขปัญหาความมั่นคงอาหารและโภชนาการภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัต
ของชนบทและเขตเมือง: ประสบการณ์และนโยบายที่มีประสิทธิภาพ

Addressing Food Security and Nutrition in the Context of Changing Rural-Urban Dynamics:
Experiences and Effective Policy Approaches

1. บทนำ

ก. ความเป็นมาและวัตถุประสงค์

1. แผนการดำเนินงานหลายปี (Multi-Year Programme of Work) ของ CFS ในปี 2559 ได้กำหนดให้มีการจัดประชุมในหัวข้อ “การขยายตัวของเมือง การเปลี่ยนแปลงของชนบท และผลกระทบที่มีต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ” เพื่อสร้างความเข้าใจที่ดียิ่งขึ้นต่อปัญหาที่เกิดขึ้น ระบุประเด็นที่ต้องได้รับการดำเนินการเชิงนโยบาย และบทบาทที่เป็นไปได้ของ CFS

2. การประชุม CFS ครั้งที่ 43 เป็นการประชุมต่อเนื่องจากปี 2559 เพื่อรับฟังข้อมูลจากเอกสารความเป็นมาโดยสรุป ซึ่งเป็นโอกาสแรกที่มีผู้มีส่วนได้ส่วนเสียของ CFS จะได้แลกเปลี่ยนมุมมองและประสบการณ์ ที่มีต่ออุปสรรค โอกาส และผลลัพธ์ที่ดีที่ได้จากการดำเนินการด้านชนบท-เมืองอย่างบูรณาการ

3. เพื่อเป็นการสานต่อจากการประชุมดังกล่าว และเป็นการดำเนินการตามวาระ New Urban Agenda คณะกรรมการฯ จึงขอให้ Open-Ended Working Group (OEWG) ว่าด้วยการขยายความเป็นเมืองและการเปลี่ยนแปลงของชนบท จัดการประชุมขึ้นในปี 2560 และเพื่อตกลงร่วมกันในเรื่องกระบวนการรวบรวมประสบการณ์และนโยบายที่มีประสิทธิภาพในการแก้ไขปัญหาความมั่นคงอาหารและโภชนาการภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตของเมืองและชนบท

4. ผลจากการประชุมแลกเปลี่ยนความคิดเห็นใน OEWG ที่ได้มีการหารือในระดับโลกผ่านการประชุม Global Forum on Food Security and Nutrition (ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ Forum) เพื่อจัดทำบทสรุปของประสบการณ์และนโยบายที่มีประสิทธิภาพ โดยเน้นความเชื่อมโยงระหว่างชนบทและเมืองเป็นสิ่งสำคัญ รวมทั้งข้อมูลในหัวข้อหลัก: การบริหารจัดการ ความยั่งยืน ระบบอาหาร และความเท่าเทียมทางสังคมและเศรษฐกิจ

5. เอกสารฉบับนี้ ได้รวบรวมประสบการณ์และนโยบายที่คัดเลือกไว้แล้ว ซึ่งระบุประเด็นสำคัญสำหรับการแก้ไขปัญหา ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตของเมืองและชนบท รวมถึงนำเสนอภาพรวมของการเปลี่ยนแปลงที่กำลังจะเกิดขึ้นจากการขยายความเป็นเมืองและการเปลี่ยนแปลงของชนบทเชิงพลวัต และการเปลี่ยนแปลงของระบบอาหาร รวมทั้งภาพรวมของนโยบายของโลก

6. การจัดทำเอกสารฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ 2 ประการ คือ การให้ข้อมูลกับผู้มีส่วนได้เสียของ CFS และกระตุ้นให้เกิดการหารือถึงบทบาทในอนาคตที่เป็นไปได้ของ CFS ในขณะที่ได้ตระหนักว่าประสบการณ์ที่ได้มานั้น ไม่ได้เป็นตัวแทนของพื้นที่ทุกภูมิภาค และไม่ได้แสดงให้เห็นถึงภาพรวมเชิงพลวัต

ทั้งหมดของการขยายความเป็นเมืองและการเปลี่ยนแปลงชนบท ซึ่งมีประเด็นสำคัญที่กว้างขวางและหลากหลาย อย่างไรก็ตาม ในเอกสารฉบับนี้จะช่วยให้เห็นภาพของการกำหนด/ปรับเปลี่ยนนโยบาย และการลงทุนที่เกี่ยวข้องกับการเกษตรและอาหาร เพื่อตอบสนองความต้องการของทุกคนในเมืองและชนบท

ข. วิธีการ

7. ประกอบด้วยกระบวนการดำเนินงาน 4 ขั้นตอน ดังนี้:

1) การคัดกรองเอกสารจากทั่วโลก: เอกสารจำนวน 93 ฉบับ จากการประชุมความมั่นคงอาหารและโภชนาการ คณะทำงานด้านเทคนิค (Technical Task Team: TTT) ประกอบด้วย FAO, IFAD, WFP, UNSCN, UN Habitat, CFS Civil Society Mechanism และ CFS Private Sector Mechanism เพื่อจัดหมวดหมู่ของประสบการณ์และนโยบายใน 3 ประเด็นสำคัญ (i. การบริหารจัดการที่ดี ระบบอาหารและการวางแผนด้านพื้นที่ ii. การไหลเวียนของแรงงาน อาหารและบริการ iii. ระบบอาหารที่ยั่งยืนเพื่อการบริโภคอาหารที่ดีต่อสุขภาพ และประเด็นที่มีความเชื่อมโยงกัน 5 ประเด็น (i. สุขภาพ/โภชนาการ ii. สิ่งแวดล้อม/การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ iii. ความยืดหยุ่นต่อความเสี่ยงและวิกฤต iv. ความเท่าเทียมทางสังคมและเศรษฐกิจ v. การพัฒนาศักยภาพ ความตระหนักรู้ของผู้บริโภค และการศึกษา)

2) การคัดเลือกประสบการณ์: ใช้หลักเกณฑ์ 2 ข้อตามที่ OEWG ได้เห็นชอบแล้ว คือเน้นความสัมพันธ์ของเมืองและชนบท และผลกระทบ/ความเชื่อมโยงต่อความมั่นคงอาหารและโภชนาการ สำหรับการคัดเลือกประสบการณ์ในขั้นต่อไป จะใช้หลักเกณฑ์เพิ่มเติมจากที่ได้รับความเห็นชอบจาก OEWG แล้ว (ได้แก่ ความชัดเจน/ทุกข์ยาก ความเท่าเทียม นวัตกรรม และการเปลี่ยนแปลง)

3) การวิเคราะห์ประสบการณ์และกำหนดประเด็นสำคัญ: ทบทวนและตระหนักถึงความจำเป็นของข้อมูลด้านภูมิศาสตร์และข้อมูลในประเด็นที่หลากหลาย ซึ่งจะช่วยให้กระบวนการดำเนินงานมีความถูกต้องแม่นยำมากขึ้น นอกจากนี้ ยังนำผลงานวิจัยของ Rome Based Agencies มาใช้ในการวิเคราะห์ประสบการณ์ด้วย

4) การกำหนดนโยบาย: วิเคราะห์ประสบการณ์และประเด็นสำคัญจากหัวข้อต่างๆ ที่กำหนดไว้มาจัดทำเป็นข้อเสนอแนะเชิงนโยบายตามแต่ละหมวดหมู่ เพื่อเป็นเอกสารประกอบการหารือของ CFS รวมถึงเพื่ออำนวยความสะดวกในการเชื่อมโยงนโยบาย/เครื่องมือ/ข้อเสนอแนะที่มีอยู่เดิมกับแผนการดำเนินงานของ CFS ที่มีอยู่

ค. บริบทของโลก

8. มีการคาดการณ์กันว่า ร้อยละ 50 ของประชากรโลก หรือประมาณ 3.9 พันล้านคน อาศัยอยู่ในเขตเมืองใหญ่ และคาดว่าจะเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 67 ในปี 2050

9. ในขณะเดียวกัน การเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจในชนบท มักจะเกิดขึ้นผ่านทางแหล่งรายได้ของประชาชนที่มีความหลากหลายและการผลิตในชนบท และผ่านการพึ่งพาอาชีพนอกภาคการเกษตรที่มากขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้มักเกิดขึ้นพร้อมกับการเพิ่มการผลิตทางการเกษตร ซึ่งครอบคลุมพื้นที่ส่วนใหญ่ในชนบท นอกจากนี้ ยังทำให้ระบบอาหารเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เพื่อสนับสนุนความต้องการของประชากรในเมือง

และชนบท ในรอบสิบปีที่ผ่านมา การขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมเป็นผลมาจากความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี และรูปแบบการบริโภคที่เปลี่ยนแปลงไป การขยายตัวของเขตเมือง และการมีส่วนร่วมของสตรีในภาคแรงงาน

10. ในขณะเดียวกัน ภาคอุตสาหกรรมก็มีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคหลายรูปแบบ อาหารที่ผลิต ในประเทศมีอิทธิพลต่ออุปทานในประเทศ แต่การนำเข้าอาหารก็มีบทบาทมากขึ้นเช่นกันเพื่อตอบสนองความต้องการ และตลาดค้าปลีกและค้าส่งช่วยสร้างความเชื่อมโยงชนบทและภาคการเกษตรที่ครอบคลุมพื้นที่ในเมืองขนาดเล็กและศูนย์กลางเมือง ทั้งนี้ อุตสาหกรรมอาหารทั่วโลกมีมูลค่ารวม 7 ล้านล้านเหรียญสหรัฐ (ร้อยละ 10 ของ GDP โลก)

11. มีหลักฐานบ่งชี้ว่า การขยายความเป็นเมืองอย่างรวดเร็วจะกระตุ้นให้เกิดการระบาดของโรคที่เกิดจากอาหาร ซึ่งเป็นผลมาจากการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต และการบริโภคอาหารนำเข้าที่คุณภาพต่ำมากขึ้น ทำให้เกิดการบริโภคที่ไม่สมดุลและไม่ดีต่อสุขภาพ ดังนั้น จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนบทบาทของระบบอาหารใหม่จากการผลิตอาหารให้เพียงพอมาเป็นการผลิตอาหารที่มีคุณภาพแก่ทุกคน

12. การขยายความเป็นเมือง รายได้ที่สูงขึ้น และการเปลี่ยนแปลงแหล่งของรายได้ในโลก ได้รับอิทธิพลจากเทคโนโลยีดิจิทัล ส่งผลต่อนิสัยการบริโภคอาหารของประชากร ต่อรูปร่าง/ลักษณะของอาหารรสชาติ และวิธีการขาย ความจำเป็นในการตอบสนองตลาดในเมืองขนาดใหญ่ สร้างโอกาสและอุปสรรคของระบบอาหารและต่อเกษตรกรรายย่อย ระบบอาหารจำเป็นต้องพัฒนาปรับปรุงการเก็บรักษาและการขนส่ง รวมทั้งการแปรรูปโดยใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ความสามารถในการตอบสนองความต้องการเหล่านี้ในบางประเทศทำให้เกิดการจัดรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมและทำให้การผลิตอาหารในฟาร์มขนาดกลางมีความสำคัญมากขึ้น ในขณะที่โครงสร้างพื้นฐาน การให้สินเชื่อ และสิ่งอำนวยความสะดวกยังไม่เพียงพอหรือมีการพัฒนาค่อนข้างช้า ทำให้เกษตรกรและคนในชนบทจำนวนมาก ขาดโอกาสที่จะได้รับประโยชน์จากการขยายตัวดังกล่าว

13. เมื่อมองภาพรวมของคนยากจนในโลกพบว่า ร้อยละ 78 ของคนยากจนที่มีรายได้ต่ำกว่า 2 เหรียญสหรัฐ อาศัยอยู่ในชนบท และร้อยละ 60 ของคนยากจนทำงานในภาคการเกษตร ในขณะเดียวกัน สัดส่วนของคนยากจนที่เพิ่มอาศัยอยู่ในศูนย์กลางเมือง โดย UN Habitat ประมาณการว่า ร้อยละ 45 ของประชากรในเมืองของประเทศกำลังพัฒนาอาศัยอยู่ในสลัม หรือในบ้านที่ไม่มีพื้นที่เพียงพอ การก่อสร้างที่ไม่ดี ไม่มีฐานะพลเมือง ไม่มีน้ำสะอาด ขาดสุขอนามัยที่ดี และไม่มีช่องทางเข้าถึงอาหารที่ปลอดภัย การขยายตัวของ การตั้งถิ่นฐานอย่างไม่เป็นทางการที่ไม่ได้รับการวางแผนที่ดี ทำให้ในเมืองที่มีชุมชนอยู่หนาแน่นมีแนวโน้มเผชิญความเสี่ยงสูง ทั้งจากน้ำท่วมและภัยธรรมชาติอื่นๆ

14. ในปัจจุบันมีความกังวลอย่างมากต่อการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืนและแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงของประชากร ที่อ้างถึงอัตราการเกิดที่เปลี่ยนไป การเพิ่มขึ้นของประชากร กำลังแรงงานที่เป็นเพศหญิงมากขึ้น รวมถึงในภาคการเกษตร และสัดส่วนของเยาวชนที่ใช้กำลังแรงงานเพิ่มขึ้น และสังคมผู้สูงอายุ ปัจจัยเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อและเปลี่ยนแปลงรูปแบบของแนวทางการพัฒนาในหลายๆ ทาง ซึ่งอาจจะแตกต่างจากประสบการณ์และรูปแบบที่เคยเป็นมาในอดีต

นอกจากนี้ การจ้างงานที่จ่ายค่าตอบแทนที่เหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับเยาวชน กำลังเป็นประเด็นท้าทายทั่วทั้งภูมิภาคและประเทศ โดยไม่คำนึงถึงระดับการพัฒนา

15. โอกาสในการหางานและการเคลื่อนย้ายแรงงาน ในบริบทของการขยายตัวของเมือง การเปลี่ยนแปลงชนบท และการพัฒนาเศรษฐกิจโดยรวม ขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายๆ อย่าง ซึ่งทำหน้าที่ขับเคลื่อนและเชื่อมโยงระหว่างพื้นที่ในเมืองและชนบทในระหว่างการเปลี่ยนผ่านระบบเศรษฐกิจและสังคม โดยปกติแล้ว ปัจจัยผลักดัน (Push factor) หมายถึง การขาดโอกาสในการทำงานในชนบท ในขณะที่ปัจจัยดึงดูด (Pull factor) มักจะสัมพันธ์กับกิจกรรมนอกภาคการเกษตร ซึ่งโดยปกติแล้วจะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาอุตสาหกรรมในหลายๆ ประเทศที่มีปัญหาความไม่มั่นคงอาหารและเกิดภาวะทุพโภชนาการในระดับสูง การพัฒนาเมืองและกิจกรรมนอกภาคการเกษตรจะชะลอตัว ทำให้เป็นที่สงสัยว่า ในอีก 10 ปีข้างหน้า ภาคการเกษตรและอาหาร จำเป็นต้องมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างงานให้กับประชากรที่เป็นเยาวชนที่เพิ่มขึ้น

16. เมื่อใดที่ชุมชนในชนบทและเมืองขนาดกลางมีการพัฒนาที่ดีขึ้น ทำให้เกิดการสร้างงานจากภาคการเกษตรและนอกภาคการเกษตร ซึ่งจะช่วยลดความยากจน ถ้าพูดในอีกแง่หนึ่งก็คือ การเปลี่ยนแปลงในชนบทดังกล่าวถูกกำหนดจากมีปฏิสัมพันธ์ของพื้นที่ชนบท 2 กลุ่ม ดังนี้

(1) “Hidden middle” ของสังคมในชนบท: กล่าวถึงการเกิดขึ้นของเมืองชนบท ซึ่งเป็นรากฐานของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม ผ่านอุปสงค์สินค้า การบริการและอาหาร และการสร้างห่วงโซ่อุปทานอาหารในระยะสั้น

(2) “Middle segment” ของระบบอาหาร: ส่วนประกอบของระบบอาหารหลังจากการผลิตขั้นปฐม ได้แก่ การค้า การแปรรูป การบรรจุหีบห่อ การกระจายสินค้า และการเก็บรักษาผลิตภัณฑ์ การเกษตร รวมถึงอาหาร ไปจนถึงการบริโภคขั้นสุดท้าย

17. สิ่งท้าทายในการสร้างงานใหม่ๆ และการจ้างงานที่มีคุณค่าในอนาคตนั้น (รวมถึงค่าจ้างที่เหมาะสม) ขึ้นอยู่กับส่วนประกอบของระบบอาหารและห่วงโซ่อุปทานอาหาร ที่นอกเหนือการผลิต ซึ่งจะช่วยสร้างอาชีพและปรับปรุงคุณภาพการทำงานในปัจจุบัน โดยการมีส่วนร่วมและให้อำนาจแก่ผู้ประกอบการรายย่อยและขนาดกลาง เพื่อให้ได้รับประโยชน์จากการเป็นส่วนหนึ่งของตลาด

18. ผู้ผลิตรายย่อยจำนวนมากในประเทศกำลังพัฒนายังขาดช่องทางการเข้าถึงตลาด และเผชิญกับการกีดกัน ทั้งจากการเข้าร่วมตลาดและและการทำตามเงื่อนไขของตลาด ในปัจจุบันเป็นที่เข้าใจกันดีกว่าในปี 2050 จะมีประชากรที่อาศัยอยู่ในเมืองมากกว่า 6.5 พันล้านคน การเปลี่ยนแปลงชนบทและระบบอาหาร จะส่งผลกระทบต่อทั้งผู้ผลิตและผู้บริโภค โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เกษตรกรรายย่อยที่มีมากกว่าร้อยละล้านคน ซึ่งเป็นผู้ผลิตอาหารส่วนใหญ่ของโลก

19. ปัจจัยขับเคลื่อนข้างต้น ถูกไถ่เกื้อ/ประนีประนอมโดยโครงสร้างทางสังคม กรอบสถาบัน และภูมิศาสตร์ ซึ่งหลากหลายไปตามแต่ละภาคส่วนของประเทศ ด้วยเหตุนี้ การดำเนินการด้านความมั่นคงอาหารและความยากจน รวมทั้งความยั่งยืนของระบบอาหารจึงต้องอาศัยความร่วมมือทั้งในระดับท้องถิ่นและในระดับโลก รวมทั้งครัวเรือนในชนบท เศรษฐกิจ และพฤติกรรมทางสังคม

20. คริวเรือนในชนบทมักมีความเกี่ยวข้องเชิงเศรษฐกิจทั้งในชนบทและเขตเมือง ทั้งอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ ทั้งภาคการเกษตรและนอกภาคการเกษตร นอกจากนี้ ในตลาดเองก็ยังมีบทบาทหลากหลายรูปแบบ ที่ต่างกันไปตามเศรษฐกิจ ชนชาติ ศาสนา การเมือง และสินค้า ซึ่งช่วยอธิบายว่าทำไมในบางประเทศถึงไม่สามารถดำเนินการตามการเปลี่ยนแปลงเหมือนที่อื่น เช่น จากระบบเศรษฐกิจที่ไม่ใช่ระบบตลาดไปสู่ระบบตลาด จากภาคเกษตรไปสู่อุตสาหกรรม หรือจากชนบทไปสู่เมือง และยังชี้ให้เห็นว่าการเปลี่ยนแปลงของชนบทนั้นมีรูปแบบที่หลากหลาย จำเพาะเจาะจงไม่ได้ และสะท้อนให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อนของปัจจัยการพัฒนาร่วมที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงในชนบทและรูปแบบของระบบอาหาร

21. ด้วยเหตุผลดังกล่าว ชี้ให้เห็นว่าการที่จะบรรลุระบบอาหารแบบองค์รวมและอย่างยั่งยืนจะต้องอาศัยการดำเนินการที่สะท้อนถึงความหลากหลายของสังคมเมืองและชนบท ที่ตอบสนองต่อการเปลี่ยนแปลงแตกต่างกัน โดยมุ่งเป้าไปที่ผู้ผลิตและผู้บริโภค และสร้างสถาบัน และ/หรือเสริมสร้างขีดความสามารถของสถาบัน เพื่อรับมือกับความซับซ้อน

ง. สภาพแวดล้อมเชิงนโยบาย

22. ภาครัฐและชุมชนระหว่างประเทศ มีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญกับการพัฒนาเมืองและชนบทแยกออกจากกัน โดยจะมองมุมของการพัฒนาและประเด็นท้าทายของแต่ละภาคส่วน

23. การดำเนินการตามเป้าหมาย SDGs ในช่วง 2 ปีที่ผ่านมา รวมทั้งเป้าหมายวาระการพัฒนาเมืองใหม่ (New Urban Agenda), UN Decade of Action on Nutrition และ Milan Food Policy Pact ได้แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญและที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนไปสู่การปฏิรูปโครงสร้างสังคมเมืองและชนบท และปรับเปลี่ยนสภาพแวดล้อมเชิงนโยบายโดยใช้วิธีการแบบองค์รวมเพื่อบูรณาการนโยบาย

- เป้าหมาย SDG 1 ต้องการที่จะขจัดความยากจนให้หมดสิ้นไป SDG 2 ขจัดความอดอยาก หิวโหย และภาวะทุพโภชนาการทุกรูปแบบ และเพิ่มรายได้และศักยภาพในการผลิตของเกษตรกรรายย่อย ในขณะที่เป้าหมาย SDG 11 ต้องการ “ทำให้เมืองและการตั้งถิ่นฐานของมนุษย์มีความปลอดภัย ความต้านทาน และยืดหยุ่นต่อการเปลี่ยนแปลงอย่างครอบคลุมและยั่งยืน” โดยตัวชี้วัด 11 a มุ่งสนับสนุน “สร้างความเชื่อมั่นทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อมที่เชื่อมโยงระหว่างพื้นที่เมือง ชานเมือง และชนบท โดยสร้างความเข้มแข็งในระดับชาติ และแผนการพัฒนาภูมิภาค” SDG 10 เรียกร้องให้มีการลดความไม่เท่าเทียมด้านรายได้ รวมทั้งที่เกิดจากอายุ เพศ ความพิการ เผ่าพันธุ์ ศาสนา และสถานะทางเศรษฐกิจ เป้าหมายดังกล่าวยังกล่าวถึงความไม่เท่าเทียมของแต่ละประเทศ

- องค์การระหว่างประเทศได้ร่วมกันที่สร้างสมดุลในการพัฒนาของแต่ละพื้นที่ โดยส่งเสริม การเจริญเติบโตที่เท่าเทียมในสังคมเมืองและชนบท ไม่ทิ้งใครไว้เบื้องหลัง นอกจากนี้ ยังเรียกร้องให้มีการส่งเสริมการประสานงานด้านนโยบาย ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ตลอดทั้งชนบท เขตเมือง และชานเมือง เพื่อที่จะสนับสนุนการผลิต การเก็บรักษา การขนส่ง การแปรรูปอาหาร และการตลาด

- The Decade of Action on Nutrition (2016-2025) ที่ได้รับการรับรองจากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ กำหนดช่วงระยะเวลา 10 ปี ในการให้ความสนใจต่อโภชนาการ และมีเป้าหมายที่จะเร่งพัฒนา

นโยบาย แผนงาน และการดำเนินงานด้านโภชนาการจากทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะมีส่วนช่วยในการบรรลุเป้าหมาย SDGs

- The Milan Urban Food Policy Pact จะช่วยสร้างจุดเริ่มต้นให้เทศบาล ในการดำเนินนโยบายด้านความมั่นคงอาหาร โดยมุ่งเน้นระบบอาหารที่ยั่งยืน การบริหารจัดการที่ครอบคลุม และการบริโภคและการมีโภชนาการอย่างยั่งยืน และการสูญเสียอาหาร

24. กลไกข้างต้น จะช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมในการแก้ไขปัญหาของ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ทั้งในเมืองและชนบท อย่างไรก็ตาม ยังมีความจำเป็นเร่งด่วนจากภาครัฐในเรื่องของ เครื่องมือและการสนับสนุนในการดำเนินนโยบายของตน

2. การนำเสนอประเด็นสำคัญและประสบการณ์ที่ผ่านการคัดเลือกจาก OEWG แล้ว

ก. การวางแผนด้านการบริหาร ภูมิศาสตร์ และระบบอาหาร

25. การเพิ่มขึ้นของอิทธิพลของระบบการผลิตอาหารของโลก เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการผลิต การค้า และการบริโภค ซึ่งก่อให้เกิดผลกระทบต่อความอยู่รอดและความยืดหยุ่นของเกษตรกรรายย่อย การเข้าถึงกิจกรรมแปรรูปในตลาด การไหลเวียนของสินค้าและบริการ โอกาสของแรงงาน และสุขภาพของผู้ด้อยโอกาสในชุมชนชนบทและเมือง

26. การตอบสนองต่อสิ่งท้าทายที่กล่าวมาทั้งหมด จะต้องมีการพัฒนาพื้นที่แบบองค์รวม และสร้างสมดุลของความเชื่อมโยงชนบทและเมืองให้มากขึ้น เพื่อให้เกิดประโยชน์กับประชาชนทั้งในเมืองและชนบท นโยบายแบบแบ่งส่วนนั้นไม่เพียงพอต่อการจัดการความยากจนและความอดอยากหิวโหย จำเป็นต้องมีการประเมินนโยบายและมาตรการต่างๆ ด้วยวิธีการเชื่อมโยงระบบอาหารอย่างเป็นระบบ โดยคำนึงถึงข้อจำกัดต่างๆ ทั้งทางภูมิศาสตร์ สังคม เศรษฐกิจ และสถาบัน

27. ในขณะที่ทั่วโลกกำลังมีการเปลี่ยนแนวคิดไปสู่การเสริมสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเมืองและชนบท จึงมีความจำเป็นในการถ่ายทอดแนวคิดดังกล่าวไปสู่รูปแบบซึ่งสามารถปฏิบัติได้จริง มีความครอบคลุม ใช้ความร่วมมือหลายภาคส่วน การบริหารจัดการในทุกกระดับ เพื่อที่จะพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างเมืองและชนบท และสร้างการมีส่วนร่วมของผู้ที่ได้รับผลกระทบจาก ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลุ่มคนชายขอบและผู้ประกอบการรายย่อย

28. เมือง เขตเมือง/เทศบาลเมือง และหมู่บ้านไม่สามารถสนับสนุนผู้อยู่อาศัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ หากปราศจากกลไกที่ช่วยส่งเสริมการมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจ รวมถึงความร่วมมือระหว่างภาคส่วนกับภาคเอกชนที่มีบทบาทในการบริหารจัดการระบบอาหาร นอกจากนี้ แนวทางการดำเนินการ ที่ยึดหลักสิทธิมนุษยธรรม ความพยายามในการแก้ไขปัญหาความมั่นคงอาหารและการบริโภคอย่างยั่งยืนด้วยการบริหารจากล่างขึ้นบน (Bottom-up approach) จำเป็นต้องมีเครื่องมือเชิงนโยบายใหม่ๆ และใช้กลไก “การบริหารจัดการระบบอาหารในหลายระดับ” ซึ่งจะช่วยนำรูปแบบนวัตกรรมของการมีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายอาหารในท้องถิ่น แนวคิดของความต่อเนื่องเชิงพื้นที่ของเมืองและชนบทที่มีความเชื่อมโยงกับ

แนวคิดการบริหารจัดการของภาครัฐในทุกระดับ ทั้งในเรื่องการรับมือกับเหตุฉุกเฉินไปจนถึงการพัฒนาในระยะยาว: ผลกระทบ และความต่อเนื่องของ “การดูแลระบบอาหาร”

29. การวางแผนเชิงพื้นที่และระบบอาหารสามารถช่วยแก้ปัญหาความไม่มั่นคงในการถือครองที่ดิน ขณะที่ความไม่ชัดเจนของนโยบายจะจำกัดการลงทุนและการพัฒนาที่ดิน นอกจากนี้ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับที่ดินแล้ว การวางแผนเชิงพื้นที่และระบบอาหารที่ยังมีศักยภาพในการแก้ปัญหาาระบบอาหารทั้งระบบ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับ อุปทาน, การขนส่ง, การกระจายสินค้าผ่านการค้าส่งและค้าปลีก ทั้งจากผู้ค้าอย่างเป็นทางการและไม่เป็นทางการ, Public outlets, การทิ้งอาหาร (food waste)

30. ประสบการณ์จาก 4 ประเทศเหล่านี้ จะช่วยให้เห็นตัวอย่างนวัตกรรมที่หลากหลาย: **Medellin-Antioquia ของโคลัมเบีย** สร้างพันธมิตรระหว่างสถาบันเพื่อเชื่อมโยงระบบอาหารและเกษตรภายใต้นโยบายที่ครอบคลุมและเป็นเอกภาพ / **เมืองแวนคูเวอร์ แคนาดา** จัดทำยุทธศาสตร์ระบบอาหารของภูมิภาค ซึ่งหลายภาคส่วนและสถาบันเข้ามามีส่วนร่วม / **กรุงไนโรบี เคนยา** สถาปนาเทศบาลได้ร่วมกับองค์กรภาคประชาสังคมพัฒนาศักยภาพทางเทคนิคขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตาม Urban Agriculture Promotion and Regulation Act ได้ / **เปรู** รัฐบาลได้ร่วมกับ IFAD ดำเนินนโยบายพัฒนาเชิงพื้นที่ ที่มุ่งเป้าไปที่ผู้ด้อยโอกาสที่ยากจนและอดอยากหิวโหย

ประเด็นสำคัญที่ได้จากประสบการณ์ดังกล่าว ประกอบด้วย:

- การบริหารจัดการสถาบันในทุกระดับ ที่เน้นการมีส่วนร่วมของภาครัฐและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่หลากหลาย สามารถสร้าง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ อย่างยั่งยืน ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงของเมืองและชนบทที่เป็นพลวัต
- การวางแผนในท้องถิ่นแบบบูรณาการ เช่น แนวทางการพัฒนาเชิงพื้นที่ สามารถสร้างความร่วมมือและสมดุลระหว่างพื้นที่ในชนบทและเมือง ด้วยการสนับสนุนการพัฒนากระบวนอาหารในท้องถิ่นหรืออาณาเขตโดยรอบให้เข้มแข็งยิ่งขึ้น อำนาจความสะอาดแก่ผู้บริโภคให้สามารถเข้าถึงอาหารท้องถิ่นเพื่อการบริโภคอย่างยั่งยืนได้ และสนับสนุนผู้ผลิตอาหารรายย่อยและผู้จัดจำหน่ายให้สามารถเข้าสู่ตลาดได้ โดยให้ความสนใจเป็นพิเศษกับกลุ่มคนชายขอบและ/หรือครัวเรือนที่ไม่มีความมั่นคงอาหาร
- มีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาขีดความสามารถด้านของสถาบันและองค์กรปกครองท้องถิ่นในทุกระดับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเมืองขนาดเล็กหรือชุมชนชนบท และต้องจัดหาทักษะใหม่ๆ ที่จำเป็นต่อการแก้ปัญหาการเปลี่ยนแปลงของระบบอาหารที่เป็นพลวัต

นอกจากนี้ คณะ Technical Task Team (TTT) ได้เสนอนโยบายที่ควรให้ความสำคัญ

- ผสมผสานยุทธศาสตร์ประเทศ ยุทธศาสตร์การพัฒนาท้องถิ่น และนโยบายที่มุ่งเน้นขอบเขตเฉพาะด้าน (Sectoral policy) เพื่อสะท้อนถึงความท้าทายและโอกาสที่เฉพาะเจาะจงตามบริบทที่เปลี่ยนแปลงไป

- ตระหนักถึงบทบาทของรัฐบาลท้องถิ่นที่เพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในเมืองขนาดเล็ก และเมืองชนบท ในฐานะผู้มีบทบาทสำคัญในการบริหารจัดการ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ในพื้นที่
- พัฒนาศักยภาพของสถาบันท้องถิ่นและรัฐบาลต่างๆ รวมถึง จังหวัด ภูมิภาค และเมืองขนาดเล็กและเมืองชนบท เพื่อแก้ปัญหาเรื่องความไม่เท่าเทียมกันระหว่างชนบทกับเมือง ด้วยเหตุนี้ การเข้าถึงข้อมูลที่มีการจำแนกประเภท การบริหารการเงินที่เป็นอิสระ และสิทธิความชอบธรรมทางกฎหมาย ผ่านความรับผิดชอบต่อพลเมือง และการสร้างความกลมกลืนของกระบวนการและกรอบด้านกฎหมายและระเบียบข้อบังคับ เป็นปัจจัยปัจจัยที่ควรให้ความสำคัญ
- ตระหนักว่า เวทีการเสวนาหรือเวทีการหารือของผู้มีส่วนได้เสียที่หลากหลายที่มีอยู่เดิมนั้น ไม่เพียงพอต่อการสร้างกระบวนการพัฒนาที่ครอบคลุม เท่าเทียม และโปร่งใส และไม่เพียงพอในการดำเนินการเรื่อง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ หรือเพื่อตระหนักถึงสิทธิในการเข้าถึงอาหารอย่างเพียงพอ
- แก้ปัญหาความไม่มั่นคงในการถือครองที่ดินเพื่อดำเนินกิจกรรมเกี่ยวกับระบบอาหาร และความไม่ชัดเจนของนโยบาย ทั้งนี้ การวางแผนระบบอาหารสำหรับในเมืองและบริเวณโดยรอบเขตเมือง จะต้องบูรณาการหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับชุมชนและผู้มีส่วนได้เสียอื่นๆ

ข. แรงงาน และการเคลื่อนย้ายประชากร สินค้า และการบริการ

3.1 ความเชื่อมโยงระหว่างเขตเมืองและชนบทมักจะเป็นไปในรูปแบบของการเคลื่อนย้ายของประชากร สินค้า ข้อมูลข่าวสาร การเงิน ขยะ/ของเสีย และความสัมพันธ์ทางสังคม การเคลื่อนย้ายดังกล่าวแสดงถึงความเชื่อมโยงระหว่างชนบทกับเมืองที่เกิดจาก “การเชื่อมโยงการทำงาน” ระหว่างภาคการเกษตร อุตสาหกรรม และภาคบริการต่างๆ ซึ่งความเชื่อมโยงเหล่านี้เกี่ยวข้องกับอาหารและโภชนาการทั้งทางตรงและทางอ้อม

32. โอกาสในการจ้างงานนั้นจะเกิดขึ้นในภูมิภาคที่กำลังพัฒนา จากความต้องการสินค้าและบริการที่เพิ่มขึ้น รวมถึงจากนวัตกรรมและการลงทุน ความหลากหลายและความแตกต่างของการแปรรูปผลผลิตและผลิตภัณฑ์ และการค้าระหว่างประเทศ โดยโอกาสที่เกิดขึ้นนอกเหนือจากการผลิตในภาคเกษตรและอุตสาหกรรม ได้ขยายไปสู่ส่วนที่เหลืออื่นๆ ที่เชื่อมโยงกับระบบอาหาร รวมถึงการให้บริการด้วย

33. การแก้ไขข้อจำกัดทางโครงสร้างยังคงเป็นประเด็นสำคัญสำหรับพื้นที่ชนบทและการเกษตรรายย่อย เพื่อเพิ่มขีดความสามารถในการผลิตให้ดีขึ้นและมีส่วนร่วมในระบบอาหาร นอกจากนี้ การสร้างโอกาสในการจ้างงานและปรับปรุงเงื่อนไขในการทำงานในระบบอาหารทั่วทั้งชนบทและเมือง ก็มีความสำคัญอย่างยิ่ง

34. การขยายตัวของเมืองและการเปลี่ยนแปลงของระบบอาหาร กำลังเปลี่ยนแปลงสภาพเศรษฐกิจและสังคม แม้กระทั่งในภูมิภาคที่ยากจนที่สุดในโลก เช่น เขตทะเลทรายซาฮาราและเอเชียใต้ ที่อุปทานอาหารในแอฟริกาและเอเชียส่วนใหญ่มาจากตลาดภายในประเทศ การขยายความเป็นเมืองอย่าง

รวดเร็วและเทคโนโลยีดิจิทัลได้สร้างการเปลี่ยนแปลง (dynamic) และประเด็นท้าทายใหม่ๆ ให้กับพื้นที่ชนบท และภาคการเกษตร โดยทำให้มีความบริโภคน้ำมัน ผัก และเนื้อเพิ่มขึ้น เป็นโอกาสในการสร้างรายได้ที่หลากหลายและการจ้างงานที่มีคุณค่า (decent employment) ในภาคการเกษตร

35. การสร้างโครงสร้างพื้นฐานและทุนทรัพยากรมนุษย์เป็นหัวใจสำคัญของการแก้ปัญหาความท้าทายของโครงสร้างในพื้นที่ชนบท ผู้ประกอบการรายย่อยไม่เพียงแต่จะต้องเผชิญกับปัญหาทางเศรษฐกิจและสังคมที่เกิดขึ้นติดต่อกันเป็นเวลานาน แต่ยังต้องเผชิญกับข้อบังคับของกฎระเบียบและกฎหมาย ทำให้มีรายได้ต่ำ เงินออมต่ำ และการลงทุนต่ำ ภาระเหล่านี้ถูกทำให้หนักหนาขึ้นจากการขาดแคลนเทคโนโลยีและไม่สามารถเชื่อมโยงระบบอาหารได้ ในแง่ของการขนส่ง การเข้าถึงไฟฟ้า และบริการ

36. โครงการคุ้มครองทางสังคมและเครือข่ายความปลอดภัย เป็นสิ่งจำเป็นในการสนับสนุนการสร้างทักษะของเยาวชนที่กำลังเข้าสู่แรงงานที่เพิ่มขึ้น และสตรีที่ดีมีโอกาสในภาคการเกษตรกรรมและที่อื่น ๆ โครงการดังกล่าวจะช่วยให้เกิดการเปลี่ยนถ่ายจากเยาวชนไปสู่แรงงานที่มีประสิทธิภาพ แต่ทำให้การเคลื่อนย้ายประชากรข้ามสาขาและภูมิภาคส่งผลกระทบต่อชนชั้นน้อยลง

37. ประชาชนในประเทศกำลังพัฒนาทั้งในและนอกภาคการเกษตรส่วนใหญ่ มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนครเร็วอย่างไม่เป็นทางการทั้งในเขตเมืองและชนบท ซึ่งมักเป็นส่วนหนึ่งของยุทธศาสตร์การกระจายความเสี่ยงในนครเร็ว ถึงแม้ว่าผลผลิตที่ได้จากธุรกิจนอกภาคการเกษตรของนครเร็วจะต่ำ แต่แรงงานส่วนใหญ่มาจากสมาชิกในนครเร็ว ทำให้มีรายได้ต่อหัวมากกว่าภาคการเกษตรหรือค่าแรงขั้นต่ำในเมือง อย่างไรก็ตาม การสนับสนุนการบริการรวมทั้งการส่งเสริมให้ธุรกิจนครเร็วเหล่านี้เข้าสู่ระบบธุรกิจอย่างเป็นทางการ (หากเป็นไปได้และมีความเหมาะสม) จะช่วยเพิ่มรายได้ทั้งกับนครเร็วและของรัฐ

38. การโยกย้ายถิ่นฐานทั้งในและระหว่างประเทศเกิดขึ้นจากหลายสาเหตุ เช่น ความจำเป็นเนื่องจากข้อจำกัดของโอกาสในการหาเลี้ยงชีพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบท ถึงแม้จะมีค่าใช้จ่ายด้านสังคมและเศรษฐกิจที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการโยกย้ายถิ่นฐาน แต่การอพยพย้ายถิ่นฐานสามารถลดความยากจนได้ทั้งในประเทศต้นทางและประเทศปลายทาง สร้างกระแสการไหลเวียนของเงินลงทุนในธุรกิจทั้งในและนอกภาคการเกษตร อย่างไรก็ตาม ถ้าแรงงานอพยพไม่มีทักษะที่ตลาดแรงงานต้องการ การอพยพก็จะทำให้เกิดความเหลื่อมล้ำและความไม่มั่นคงอาหารและโภชนาการ จากการวิจัยในเขตทะเลทรายซาฮารา พบว่ามีความคืบหน้าในการลดความยากจน เนื่องจากการอพยพในชนบท (จากชุมชนเกษตรไปสู่เมืองขนาดเล็กในชนบท) ซึ่งส่งเสริมให้เกิดปัจจัยบวกต่อไปตราบเท่าที่มีการดำเนินการควบคุมการไหลเวียนของแรงงาน บริหารจัดการปัจจัยที่ผลักดันให้เกิดการย้ายถิ่นจากชนบท ด้วยการลดความเหลื่อมล้ำระหว่างชนบทกับเมือง ลดต้นทุนทางเศรษฐกิจและสังคม ส่งเสริมการจ้างงานที่ดี สนับสนุนอาชีพที่ดี และสนับสนุนการฝึกทักษะที่ตรงกับความต้องการของตลาด

39. การพึ่งพาซึ่งกันและกันและการทำงานร่วมกันระหว่างพื้นที่ในเมืองและชนบท อาศัยเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ ความเชื่อมโยงทางสังคม และการทำงานร่วมกันด้านสิ่งแวดล้อม ระบบนิเวศน์และ

ความหลากหลายทางชีวภาพเป็นส่วนหนึ่งของความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างเมืองและชนบท ความหลากหลายทางชีวภาพและระบบนิเวศที่แข็งแกร่งเป็นรากฐานสำคัญของระบบอาหารที่ยั่งยืนและความมั่นคงอาหารและโภชนาการ เมื่อพื้นที่ของเมืองและเขตเมืองเติบโตขึ้นและการผลิตอาหารกลายเป็นอุตสาหกรรมมากขึ้น ส่งผลให้เกิดความเสี่ยงต่อความยั่งยืนและทำลายระบบนิเวศที่สนับสนุนระบบอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเสื่อมโทรมของความหลากหลายทางชีวภาพ

40. ความเชื่อมโยงของการบริการของระบบนิเวศ และการวางแผนและการบริหารจัดการ ความหลากหลายทางชีวภาพเป็นสิ่งสำคัญของระบบอาหารที่ยั่งยืน และการประเมินรูปแบบการผลิตทางการเกษตรและอาหาร รวมถึงคุณค่าทางสังคมและชนบทรรมนิยมท้องถิ่น

41. ประสบการณ์ที่ผ่านการคัดเลือกที่น่าเสนอเหล่านี้ จะช่วยให้เห็นภาพของประเด็นต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการไหลเวียนของประชากร สินค้า และบริการ ในพื้นที่ชนบทและเมือง ในบริบทของ ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ: จีน จัดทำยุทธศาสตร์ระดับประเทศแบบบูรณาการหลายภาคส่วน เพื่อรับมือกับความท้าทายหลายประการ ที่เกิดจากการขยายความเป็นเมืองอย่างรวดเร็ว / **บังคลาเทศและเนปาล** สนับสนุนระบบการอำนวยความสะดวกเพื่อการปรับปรุงคุณภาพดินผ่านการใช้ปุ๋ยอินทรีย์ เพื่อจูงใจให้เกษตรกรยังคงทำการเกษตรและไม่ย้ายถิ่นฐาน / **อาร์เจนตินา** ส่งเสริมห่วงโซ่มูลค่าในระยะสั้น เพื่อให้ได้สินค้าที่มีคุณภาพและราคาย่อมเยาในกลุ่มคนที่ด้อยโอกาส / **โซมาเลีย** พัฒนาลาดของผลิตภัณฑ์นมทั้งในเขตเมืองและชนบท / **อิตาลี (เมืองมิลาน)** สนับสนุนการประยุกต์ใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นและวิถีชีวิตพื้นบ้าน โดยสร้างการมีส่วนร่วมของคนสูงอายุในชนบทที่เปราะบางกับเยาวชนในเมือง ซึ่งทำการเกษตรและเลี้ยงสัตว์ในเมือง การส่งเสริมการวางแผนและการบริหารจัดการการใช้ที่ดินรูปแบบใหม่โดยรวมถึงการดูแลด้านสิ่งแวดล้อมและสร้างงานในชนบท ในบริบทของความเปราะบางในพื้นที่เขตชานเมือง

บทเรียนสำคัญที่ได้จากประสบการณ์

การสร้างเชื่อมโยงระหว่างเมืองและชนบท เพื่อส่งเสริมความมั่นคงอาหารและโภชนาการ ผ่าน: แก้ปัญหาช่องว่างของโครงสร้างพื้นฐาน เพื่อเพิ่มผลผลิตและความยั่งยืนของระบบอาหารในพื้นที่ชนบทและเมือง / ส่งเสริมโอกาสให้ผู้ผลิตทั้งในชนบทและเมืองได้รับประโยชน์มากขึ้นจากการมีส่วนร่วมในห่วงโซ่มูลค่าในท้องถิ่นและภูมิภาค / ส่งเสริมโอกาสในการสร้างรายได้ทั้งในและนอกภาคการเกษตร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับสตรีและเยาวชน / ส่งเสริมโอกาสในการใช้ประโยชน์จากใช้ที่ดินและทรัพยากรธรรมชาติอย่างบูรณาการ และวางแผนเศรษฐกิจแบบหมุนเวียน (Circular Economy) ทั่วทั้งภูมิภาค / ส่งเสริมกลไกในการปรับปรุงประสิทธิภาพ และการใช้ของเสียและผลพลอยได้ เพื่อลดความต้องการใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และช่วยให้เกิดการทำงานร่วมกันในชนบทและเมืองมากขึ้น / จัดทำกรอบกฎหมายและนโยบายเพื่อสนับสนุนกลไกที่เป็นนวัตกรรม ที่ความครอบคลุมมิติทางสังคม และอนุรักษ์แนวทางของปฏิบัติท้องถิ่นที่มีประสิทธิภาพ / ส่งเสริมความเป็นหุ้นส่วนภาครัฐ ชนบทและเมือง เพื่ออนุรักษ์มรดกทางธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม การบริหารจัดการทรัพยากรธรรมชาติ รวมทั้ง ร่วมดำเนินกิจกรรมทางเศรษฐกิจและสังคม

องค์ประกอบเพิ่มเติมสำหรับการพิจารณาจัดทำนโยบาย เสนอโดย Technical Task Team

(TTT)

เพิ่มขีดความสามารถของเมืองขนาดเล็กและเมืองชนบท เพื่อเพิ่มบทบาทในการสร้างอาชีพ ช่องทางการตลาด การบริการทางการเงิน การศึกษา และการบริการทางสังคมและการแพทย์ แก่ประชาชนในชนบท / ใช้นโยบายด้านอาหารของเมืองและการวางแผนเชิงพื้นที่ เป็นเครื่องมือส่งเสริมการพัฒนาพื้นที่แบบบูรณาการ และการวางแผนผังเมืองที่มีประสิทธิภาพและยั่งยืน (ลดการแผ่ขยายของเมือง เพื่อปกป้องที่ดินเพื่อ การผลิตทางการเกษตรที่ยั่งยืน) / ให้ความสนใจกับการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัตของการอพยพและการแก้ปัญหาดังกล่าว

ค. ระบบอาหารที่ยั่งยืนเพื่อบริโภคอย่างถูกหลักสุขภาพ

42. ระบบอาหารเป็นการรวมปัจจัยต่างๆ (สิ่งแวดล้อม ประชากร ปัจจัยการผลิต การแปรรูป โครงสร้างพื้นฐาน สถาบัน เป็นต้น) และกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิต การแปรรูป การกระจายสินค้า การจัดเตรียมและการบริโภคอาหาร รวมทั้งผลจากการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว เช่น ผลทางเศรษฐกิจสังคม และสิ่งแวดล้อม ด้วยเหตุนี้ ระบบอาหารที่ยั่งยืนจึงเป็นระบบอาหารที่สร้าง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการสำหรับทุกคน ในรูปแบบใช้ปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม เพื่อสร้างความมั่นคงอาหารให้กับประชาชนรุ่นถัดไป

43. เป็นที่ทราบกันว่าระบบอาหารมีความซับซ้อน หลากหลายมิติ และมีเครือข่ายของความสัมพันธ์ทางสังคม เศรษฐกิจ สถาบัน และสิ่งแวดล้อมที่หลากหลาย โดยเครือข่ายดังกล่าวจะได้รับผลกระทบจากการปฏิสัมพันธ์ที่ซับซ้อน ข้ามพรมแดนทั้งในและระหว่างประเทศ รวมทั้งดุลอำนาจทางการเมืองและเศรษฐกิจ ลักษณะดังกล่าวของระบบอาหารนั้นทำให้ต้องระมัดระวังในการกำหนดนโยบาย โดยจะต้องได้รับข้อมูลข่าวสาร ที่เพียงพอในการดำเนินนโยบาย

44. พลวัตของการขยายความเป็นเมือง การเพิ่มรายได้ และแหล่งที่มาของรายได้ที่หลากหลาย มีผลกระทบอย่างมากต่อระบบอาหารและความยั่งยืน โดยจะมีอิทธิพลต่อรูปแบบการบริโภคของประชากรไม่ว่าจะอาศัยอยู่ที่ใดก็ตาม ปัจจัยที่กำหนดการบริโภคในเมืองไม่เพียงแต่จะมีอิทธิพลต่อมูลค่าที่เป็นตัวเงินเท่านั้น หากแต่ยังอยู่ในรูปของระบบอาหารแบบการผลิตและห่วงโซ่มูลค่า ทั้งในระดับโลกและในประเทศ

45. มีหลักฐานบ่งชี้ว่า การพัฒนาห่วงโซ่อุปทานในท้องถิ่นจะช่วยสร้างโอกาสในการจ้างงาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชานเมืองและชุมชนในชนบท โดยเชื่อมโยงผู้ผลิตหลักกับอุตสาหกรรมบริการ และผู้บริโภคในเมือง ซึ่งจำเป็นจะต้องให้ผู้บริโภค (ทั้งในเมืองและชนบท) มีทางเลือกในการเรียกร้องอาหารที่ถูกสุขลักษณะและราคาเหมาะสม เช่น ผลไม้ตามฤดูกาล ผักอินทรีย์ และอาหารที่ผลิตในท้องถิ่น (ซึ่งช่วยสร้างตลาดให้ผู้ผลิตอาหารในท้องถิ่น) และจะต้องสร้างสภาพแวดล้อมของการผลิตอาหารที่ดี เพื่อให้สามารถผลิตอาหารที่หลากหลายและถูกสุขลักษณะทั้งในชนบทและในเมือง

46. ควรจะให้ความสำคัญกับนโยบายที่คุ้มครองและสนับสนุนระบบอาหารท้องถิ่นมากขึ้น เพื่อส่งเสริมการบริโภคอาหารที่ถูกสุขลักษณะและมีคุณภาพสำหรับประชาชนทุกคน โดยต้องกำหนดวิธีการเฉพาะเจาะจงตามลักษณะของพื้นที่และระบบอาหาร เพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถเข้าถึงอาหารที่สะดวกและราคาเหมาะสม ในขณะที่สร้างรายได้และอาชีพให้กับผู้ผลิตรายย่อยและผู้จัดจำหน่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสตรีและเยาวชน และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายทางชีวภาพในท้องถิ่นอย่างยั่งยืน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวจะต้องอาศัยช่องทางการกระจายสินค้าในหลายรูปแบบ ในระดับร้านค้าปลีกและร้านอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่งร้านค้าที่ไม่เป็นทางการ มีบทบาทสำคัญในการสนับสนุนการเข้าถึงอาหารที่ถูกสุขลักษณะและการบริโภคอย่างยั่งยืน ซึ่งอาหารแปรรูปอย่างง่ายสามารถเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีในการส่งเสริมอาหารที่ปลอดภัยและถูกสุขลักษณะ และอำนวยความสะดวกให้กับเครือข่ายอาหารในระยะสั้น และเสริมสร้างความเป็นหุ้นส่วนระหว่างผู้บริโภคและผู้ผลิต

47. โรงอาหารสาธารณะและระบบสวัสดิการทางสังคม ถือเป็นจุดเริ่มต้นของการกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในหมู่ผู้บริโภคให้มีการบริโภคอาหารที่ถูกสุขลักษณะอย่างยั่งยืน พร้อมกับช่วยสนับสนุนครัวเรือนและกลุ่มประชากรที่ด้อยโอกาส เพื่อสร้างตลาดให้กับผู้ผลิตอาหารในท้องถิ่นและครัวเรือนเกษตรกร เทศบาลและองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจึงมีบทบาทสำคัญในการพัฒนานโยบายที่ส่งเสริมโภชนาการ ภายใต้บริบทของการอพยพย้ายถิ่นระหว่างเมืองและชนบท

48. ประสบการณ์ที่ผ่านการคัดเลือกเหล่านี้ จะช่วยให้เห็นภาพของการริเริ่มนวัตกรรมเพื่อสนับสนุนการบริโภคที่ถูกสุขลักษณะและยั่งยืน: **บราซิล (เมืองเซาเปาโล)** จัดซื้อสินค้าอินทรีย์ของภาครัฐเพื่อจัดสรรให้โรงอาหารในโรงเรียน / **เปรู** ส่งเสริมอาหารพื้นเมืองเพื่อเพิ่มอำนาจให้ชนพื้นเมืองและเป็นทางเลือกของอาหารที่ดีต่อสุขภาพและยั่งยืน / **เอกวาดอร์** โครงการรณรงค์เพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของนโยบายอาหารของรัฐผ่านการลงทุนใน Andean crops รับซื้อสินค้าจากเกษตรกรโดยตรง ระบบนิเวศเกษตร ผลิตสินค้าอินทรีย์ใน / **อิตาลี (แคว้นฟลอเรนซ์)** ดำเนินกิจกรรมระดับรากหญ้าเพื่อสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภคในการฟื้นฟูระบบอาหารท้องถิ่นและความหลากหลายทางชีวภาพ / **มินิโซตา** ริเริ่มมาตรการดูแลสุขภาพและเด็กที่คำนึงถึงมิติทางสังคมและการผลิต

บทเรียนสำคัญที่ได้จากการศึกษา

การรณรงค์ทางสื่อ เพื่อส่งเสริมการบริโภคอาหารที่สดใหม่ เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยสร้างความเชื่อมโยงระหว่างเกษตรกรในชนบทและผู้บริโภคในเมือง / ลดขั้นตอนของห่วงโซ่อุปทานและใช้กระบวนการแบบมีส่วนร่วม ในการสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ผลิตและผู้บริโภคอย่างมีประสิทธิภาพ และฟื้นฟูระบบอาหารพื้นเมืองที่อนุรักษ์ความหลากหลายทางชีวภาพในท้องถิ่น / ส่งเสริมการศึกษาด้านโภชนาการและการเข้าถึงอาหารท้องถิ่นให้เป็นที่ยอมรับในศูนย์เลี้ยงเด็ก / การจัดซื้อภาครัฐสำหรับอาหารออแกนิกในโรงอาหารของโรงเรียน / ส่งเสริมอาหาร/การบริโภคอาหารพื้นเมืองเพื่อสุขภาพที่ดี เป็นการสร้างโอกาสในการผลิตอาหารพื้นเมือง ซึ่งช่วยบรรเทาผลกระทบและเสริมสร้างความยืดหยุ่นจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ / มาตรการแทรกแซงต่างๆ ที่รวมเรื่องของสังคม (สุขภาพ การดูแลเด็ก) และภาคการผลิต

องค์ประกอบเพิ่มเติมสำหรับการพิจารณาจัดทำนโยบาย เสนอโดย Technical Task Team

(TTT)

สร้างเสริมบทบาทของเมืองขนาดเล็กและเมืองชนบท เพื่อเป็นแหล่งอาหารเพื่อสุขภาพ และคุณค่าทางโภชนาการ / สร้างความตระหนักรู้และพัฒนาศักยภาพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในเรื่อง การเกษตร โภชนาการ โดยให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วมในทุกระดับ ทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับอนุภูมิภาค ระดับภูมิภาค และระดับโลก / ตระหนักถึงบทบาทที่สำคัญขององค์กรประชาสังคมในการปกป้องและสร้างความยั่งยืนของอาหารท้องถิ่นและระบบอาหาร และเปิดโอกาสให้มีส่วนร่วมในการพัฒนานโยบาย / ประสาน กรอบกฎหมายและกฎระเบียบ เพื่อสนับสนุนระบบอาหารที่ยั่งยืนและการบริโภคที่ถูกสุขลักษณะ / ส่งเสริม การสร้างและการพัฒนาแนวทางปฏิบัติด้านระบบอาหารที่ยั่งยืนที่อิงจากหลักฐานที่เชื่อถือได้ รวมถึงเครือข่าย ระหว่างท้องถิ่น / รวบรวมองค์ความรู้และแนวปฏิบัติของชนพื้นเมือง เพื่อเป็นส่วนหนึ่งในระบบอาหารที่ยั่งยืน และการบริโภค/ การอนุรักษ์ และส่งเสริมวัฒนธรรมอาหารและอาหารท้องถิ่น/ชนพื้นเมือง

3. ช่องว่างขององค์ความรู้และประเด็นที่ต้องมีการศึกษาต่อไป

49. ในปัจจุบันได้มีการลงทุนจำนวนมากในเรื่องการศึกษาวิจัย เพื่อทำความเข้าใจและใช้เป็น เอกสารแสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงที่กำลังเกิดขึ้น ถึงแม้ว่าการวิเคราะห์ด้านความเชื่อมโยงต่างๆ จะมีความคืบหน้าไปมากแล้วก็ตาม (ตัวอย่างเช่น ระหว่างการขยายความเป็นเมืองและการเปลี่ยนแปลงรูปแบบ การบริโภค และการขยายของพื้นที่เมืองและการสูญเสียที่ดินปลูกพืช) แต่ยังคงจำเป็นต้องมีการลงทุนในงานวิจัย เพิ่มขึ้น เพื่อทำความเข้าใจถึงปฏิสัมพันธ์ของการขยายตัวความเป็นเมือง การเปลี่ยนแปลงชนบท และความมั่นคงอาหาร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง:

- ยังขาดความเข้าใจของวิสัยทัศน์ในอนาคตของระบบอาหาร ภายใต้บริบทของ การเปลี่ยนแปลงชนบทและเมืองเชิงพลวัต มีแนวโน้มว่าความต้องการอาหารจะถูกผลักดันและถูกกำหนดโดย ประชากรในเมือง แม้ว่าสัดส่วนการผลิตส่วนใหญ่จะยังคงอยู่ในชนบทก็ตาม ยังไม่เป็นที่ทราบแน่ชัดว่าถึงระดับ ของการเปลี่ยนแปลงรูปแบบการบริโภคและความต้องการอาหารแปรรูปหรืออาหารสด จะสามารถระดมพื้นที่ ในชนบทและการเกษตรในท้องถิ่นได้อย่างไร และเงื่อนไขที่เหมาะสมคืออะไร

- ยังไม่มีข้อตกลงเกี่ยวกับวิวัฒนาการของโครงสร้างเศรษฐกิจที่คาดว่าจะเกิดขึ้น แต่มีการรับรู้ที่ อาจมีความแตกต่างจากเศรษฐกิจรูปแบบเดิมๆ ของประเทศที่พึ่งพาการเกษตรในปัจจุบัน มีความเป็นไปได้ว่า การเกษตรและในขั้นปลายของห่วงโซ่อุปทานมีความเชื่อมโยงกับระบบอาหาร ซึ่งมีบทบาทอย่างมากใน การจ้างงาน เนื่องจากประเทศที่รายได้ต่ำน้อยจะมีการพัฒนาต่อเนื่อง ซึ่งยังเป็นประเด็นที่ต้องการหลักฐาน มาสนับสนุนสมมุติฐานนี้

- มีความจำเป็นในการกำหนดประเด็นสำคัญและที่เกิดขึ้นใหม่ ที่เกี่ยวกับการจ้างงานของ เยาวชน การย้ายถิ่นในประเทศและระหว่างประเทศ การมีส่วนร่วมของสตรีในแรงงาน และการใช้ ทรัพยากรธรรมชาติ และการบริการระบบนิเวศอย่างยั่งยืน ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและ เศรษฐกิจ ที่เกิดขึ้นในทุกพื้นที่และอาณาบริเวณ ทั้งในประเทศกำลังพัฒนาและพัฒนาแล้ว

50. การศึกษาวิจัยในอนาคตจะต้องมีการประเมินในเรื่องดังต่อไปนี้

- ผลกระทบของนโยบายการเกษตรและการค้า ที่มีต่อการบริโภคอาหารในเมืองและชนบท รวมทั้ง การผลิตทางการเกษตรในท้องถิ่น
- บทบาทของเมืองขนาดเล็กและเมืองชนบท ในการเชื่อมโยงผู้ผลิตเข้าสู่ตลาดที่กว้างขึ้น และสร้างโอกาสให้กับท้องถิ่นในการสร้างความหลากหลายของแหล่งรายได้
- ผลกระทบจากการขยายความเป็นเมืองและการเปลี่ยนแปลงชนบทที่มีต่อกลุ่มคนที่มีรายได้น้อย (เกษตรกรรายย่อย ผู้ไม่มีที่ดินทำกิน ผู้ซื้ออาหารสุทธิ พ่อค้านอกระบบ ผู้บริโภคในเมืองที่มีรายได้น้อย)

4. ผลกระทบเชิงนโยบาย

51. จากการวิเคราะห์ที่ประสบการณ์ของประเทศดังกล่าวข้างต้น สามารถจัดทำประเด็นสำคัญได้ 7 ข้อ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการอภิปรายของ CFS รวมถึงการเชื่อมโยงไปยังเครื่องมือ/คำแนะนำเชิงนโยบายที่มีอยู่เดิม และแผนงานของ CFS ที่กำลังดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

52. ถึงแม้แต่แต่ละประเด็นที่มีการนำเสนอจะไม่ใช่เรื่องใหม่ แต่ประเด็นปัญหาและข้อมูลที่หลากหลายมิติที่ระบุไว้เอกสาร จะช่วยให้เห็นภาพความเชื่อมโยงระหว่างเมืองกับชนบทไปจนถึงการออกแบบ/ปรับปรุงนโยบายและการลงทุนด้านการเกษตรและอาหาร เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนทั้งในเมืองและชนบท

แนวทางการบูรณาการ

53. จำเป็นต้องมีการกำหนดนโยบายและงานวิจัยที่เน้นการเชื่อมโยงระหว่างภาคส่วนมากขึ้นกว่าที่เคยเป็นมา เพื่อวิเคราะห์ระบบการมีปฏิสัมพันธ์และผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับพื้นที่ในเมืองและชนบท โดยจะต้องมีการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงเชิงพลวัต ความเชื่อมโยง และการพึ่งพาอาศัยกันมากขึ้นในพื้นที่ชนบทและเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในสาขาเกษตรและอาหารที่เกี่ยวข้อง และรวมถึงภาคนอกเกษตร

54. ประสบการณ์จำนวนมากในเอกสารนี้ ที่จะช่วยสนับสนุนให้มีการประยุกต์ใช้แนวทางที่ครอบคลุม/แบบบูรณาการ เพื่อตอบสนองความท้าทายที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงเมืองและชนบทเชิงพลวัต ในข้อตกลงของเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน (SDGs) (โดยเฉพาะอย่างยิ่งเป้าหมายที่ 1 2 11 และ 10), วาระการพัฒนาที่ยั่งยืน ค.ศ. 2030, การประชุมนานาชาติว่าด้วยโภชนาการ ครั้งที่ 2 การลงนามใน the Milan Urban Food Pact, the New Urban Agenda, the proclamation of the UN New Decade of Action on Nutrition และบทเรียนจากการทำงานอย่างต่อเนื่องที่เกี่ยวกับความเชื่อมโยงระหว่างเมืองกับชนบท เช่น “ระบบอาหารในเขตเมือง” และ territorial approaches ซึ่งจำเป็นต้องมีแนวทางการดำเนินงานที่ครอบคลุม/แบบบูรณาการ ที่ให้ความสำคัญเป็นพิเศษกับประเด็นท้าทายด้านความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และโอกาสที่เกิดขึ้นจากการขยายของสังคมเมืองและการเปลี่ยนแปลงชนบท ซึ่งต้องอาศัยการบริหารจัดการแบบองค์รวมและมีความเข้มแข็ง ให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้องและทุกภาคส่วนได้เข้ามามีส่วนร่วม และบูรณาการผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ และระดับนานาชาติ กระบวนการเดิม

เรียกว่าการบูรณาการนโยบายในแนวนอน (Horizontal) ในขณะที่กระบวนการใหม่จะใช้วิธีแบบแนวตั้ง (Vertical)

สถาบันและการพัฒนาขีดความสามารถ

55. แม้ว่าประเทศส่วนใหญ่จะพัฒนาศักยภาพของสถาบัน โดยใช้แนวทางการกระจายอำนาจ (Decentralization processes) แต่สถาบันในระดับท้องถิ่นยังคงมีข้อจำกัดในการดำเนินการในบางพื้นที่

56. สถาบันที่ดำเนินงานในชนบทและเมืองจะต้องเรียนรู้ที่จะทำงานร่วมกันในทุกภาคส่วน โดยจะต้องทำงานร่วมกันอย่างใกล้ชิดกับสถาบันอื่นที่มีบริบทคล้ายคลึงกัน ด้วยเหตุนี้ การพัฒนาศักยภาพและการบริหารจัดการองค์ความรู้ของท้องถิ่นจึงมีความสำคัญมาก ทั้งนี้ กระบวนการ กฎหมายและระเบียบต่างๆ ควรจะได้รับการตรวจสอบและมีความสอดคล้องกัน ดังนั้น การเพิ่มศักยภาพของสถาบันโดยใช้การบูรณาการแบบแนวตั้งจึงเป็นสิ่งจำเป็น

การให้ความรู้ด้านโภชนาการและความตระหนักรู้แก่ผู้บริโภค

57. ในหลายๆ ประเทศมีการดำเนินการให้ความรู้ด้านโภชนาการและสร้างความตระหนักรู้ของผู้บริโภคเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง อย่างไรก็ตาม มีการประเมินบทบาทของผู้บริโภคในการเป็นผู้กำหนดและสามารถเปลี่ยนระบบการผลิตอาหารต่ำเกินไป ไม่ว่าผู้บริโภคจะเป็นคนยากจนหรือไม่ก็ตาม แต่พวกเขาก็เป็นกลุ่มแรกที่ได้รับผลกระทบจากอาหารที่ไม่ถูกสุขลักษณะ และต้องมีข้อมูลข่าวสารประกอบการตัดสินใจ ดังนั้น การสร้างความตระหนักรู้ให้กับสถาบันที่เกี่ยวข้องถึงบทบาทที่เป็นไปได้ในการปกป้องและปรับปรุง ความมั่นคงอาหารและโภชนาการ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สินค้าเกษตรและอาหารที่มีคุณค่าทางโภชนาการ ให้กับประชาชนทั้งในเมืองและชนบท (ไม่ทิ้งใครไว้ข้างหลัง) มีความสำคัญเท่าเทียมกัน

ความครอบคลุม

58. ให้ความสำคัญเรื่องความเสมอภาคทางเศรษฐกิจและสังคม แม้ว่าการเพิ่มขึ้นของโอกาสทางการค้าทั้งในและนอกภาคการเกษตร / การลงทุนในสาขาเกษตร-อาหารจากภาครัฐและเอกชน / มาตรฐานคุณภาพของสินค้า / การรับรู้ของผู้บริโภค จะช่วยสร้างโอกาสใหม่ๆ ให้ประชาชนในเมืองและชนบทก็ตาม แต่ก็ไม่ใช่ทุกคนที่จะได้รับประโยชน์จากโอกาสเหล่านั้น

59. คนชายขอบและกลุ่มคนชายขอบ ผู้ที่ขาดทักษะและความสามารถที่จำเป็น และผู้ที่ทำงานในแหล่งทุรกันดารที่ห่างไกลทั้งในเมืองและชนบท เสี่ยงต่อการที่จะไม่ได้รับผลประโยชน์ที่จะได้จากการเปลี่ยนแปลงชนบทและการขยายตัวของเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ด้อยโอกาสทั้งที่อยู่ในเมืองและชนบทมักเป็นผู้ที่ทำงานนอกระบบ ผู้ตั้งรกรากใหม่ (เช่น ผู้ลี้ภัย ผู้พลัดถิ่น) คริวเรือนที่ขาดแคลนที่ดิน/ไม่มีที่ดิน คริวเรือนที่หัวหน้าครอบครัวเป็นสตรี เยาวชนและเด็ก ผู้สูงอายุ คนพิการ และผู้ป่วย และครอบครัวที่มีรายได้น้อยและยากจน ซึ่งแต่ละบุคคล/กลุ่มเหล่านี้มีความเปราะบางมากขึ้น หากต้องเผชิญกับวิกฤติต่างๆ เช่น ภัยพิบัติทางธรรมชาติ ความไม่สงบทางการเมือง และโรคระบาด

60. จากมุมมองด้านนโยบาย การระบุช่องว่างของคนหรือกลุ่มคนที่ด้อยโอกาส ทำความเข้าใจถึงความแตกต่างระหว่างพื้นที่ในเมืองและชนบท และวิธีในการพัฒนาพวกเขาเหล่านี้ภายใต้บริบทของการเปลี่ยนแปลงเมืองและชนบทเชิงพลวัต เป็นสิ่งสำคัญในการออกแบบนโยบายเพื่อตอบสนองความต้องการ

ของกลุ่มคนเหล่านี้ นอกจากนี้ ยังเป็นพื้นฐานที่จะรวมประชากรเหล่านี้ในกระบวนการกำหนดนโยบาย และ ออกแบบกลยุทธ์ในการดำเนินงาน ในระดับท้องถิ่น ระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับนานาชาติ

นวัตกรรม

61. องค์ประกอบของนวัตกรรม หมายถึงการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี เช่น เทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร ICT และนวัตกรรมทางสังคม ในบริบทของการเปลี่ยนแปลงในของชนบทและการขยายความเป็นเมือง นวัตกรรมเหล่านี้เป็นหัวใจสำคัญในการส่งเสริมความเชื่อมโยง การไหลเวียนของข้อมูลที่เป็นประโยชน์ร่วมกัน และสร้างโอกาสให้กับคนในเมืองและชนบทได้พัฒนาการดำรงชีพ จากการใช้ประโยชน์จากการขยายตัวทางเศรษฐกิจ การเมือง และสังคม

62. จากมุมมองด้านนโยบาย สิ่งสำคัญคือการสนับสนุนมาตรการแทรกแซง โดยใช้วิธีบริหารแบบบนลงล่าง (bottom-up) เพื่อสนับสนุนนวัตกรรมทางสังคม ขึ้นอยู่กับขีดความสามารถของชุมชนท้องถิ่น ในการแบ่งปันความรู้ การเป็นผู้ประกอบการท้องถิ่น และพัฒนาเครือข่ายและต้นทุนทางสังคม ซึ่งทั้งหมดนี้จะช่วยในชุมชนเหล่านี้มีการพัฒนาความรู้ใหม่ และความรู้และโครงการได้รับการยอมรับในด้านวัฒนธรรม เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม และสามารถใช้งานได้จริง

โครงสร้างพื้นฐานและการลงทุน

63. หนึ่งในช่องว่างที่พบจากการทบทวนประสบการณ์ คือการขาดองค์ประกอบของการลงทุน ซึ่งประสบการณ์ส่วนใหญ่ชี้ให้เห็นว่า มีเงินทุนที่ไม่เพียงพอและไม่สามารถคาดการณ์ได้ ซึ่งเป็นข้อจำกัดที่สำคัญที่สุด การลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานเพื่อตอบสนองความต้องการของท้องถิ่นเป็นหนึ่งในการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนในเรื่องการพัฒนาและลดความยากจนสูงสุด รวมทั้งช่วยสร้างอาชีพทั้งในและนอกภาคการเกษตร จากมุมมองด้านนโยบาย โครงสร้างพื้นฐานมีความสำคัญเป็นอันดับต้น ในการสนับสนุนความเชื่อมโยงระหว่างเมืองและชนบท อย่างไรก็ตาม การพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานไม่ควรจำกัดแค่เรื่องการเชื่อมโยงต่อพื้นที่ชนบทกับศูนย์กลางเมืองขนาดใหญ่เท่านั้น แต่ควรขยายไปสู่การสนับสนุนเมืองขนาดเล็กๆ และเมืองชนบท ซึ่งจะมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาชนบทของพวกเขาในอนาคต (ทั้งด้านประชากรศาสตร์และเศรษฐกิจ)

ข้อมูลข่าวสาร

64. ช่องว่างที่พบจากการทบทวนประสบการณ์ คือความจำเป็นที่จะต้องมียุทธศาสตร์ที่ชัดเจน เพื่อทำความเข้าใจต่อผลกระทบจากการดำเนินมาตรการแทรกแซงต่างๆ ทั้งนี้ ข้อมูลและระบบที่ช่วยสนับสนุน การตัดสินใจเป็นสิ่งจำเป็นในการกำหนดนโยบายแทรกแซงต่างๆ ให้มีความครอบคลุมมากขึ้น

65. อย่างไรก็ตาม ในหลายๆ ประเทศยังขาดข้อมูลข่าวสารและข้อมูลของท้องถิ่น ขณะที่บางประเทศมีข้อมูลแต่ไม่ได้ถูกจัดหมวดหมู่ไว้ในรูปแบบที่สามารถนำมาใช้สนับสนุนการวิเคราะห์ระบบอาหารเชิงพื้นที่ได้ นอกจากนี้ การขาดข้อมูลที่จำแนกประเภท รวมทั้งการเคลื่อนย้ายถิ่นฐานที่เพิ่มขึ้นระหว่างเมืองและชนบท ทำให้ยากที่จะระบุและกำหนดเป้าหมายการแทรกแซงให้กับผู้ด้อยโอกาส อีกทั้ง เครื่องมือและวิธีการวิเคราะห์ที่มีอยู่เดิมนั้นมักจะเป็นเครื่องมือเฉพาะกิจ และจำเป็นต้องมีการพัฒนาตัวชี้วัดของระบบอาหารในเมืองและชนบทที่สามารถสื่อถึงความสัมพันธ์ที่หลากหลายมิติ และให้ข้อมูลที่นำเชื่อถือในหลายๆ ด้าน (แรงงาน การไหลเวียนของอาหาร การไหลเวียนของการบริการ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ) และ

ความหลากหลายของระบบอาหาร โดยข้อมูลที่ได้จากการวิเคราะห์ควรจะได้รับเผยแพร่ในวงกว้างให้กับผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ประชาชน ไปจนถึงผู้กำหนดนโยบาย เพื่อประกอบการตัดสินใจได้อย่างโปร่งใส สุดท้ายนี้ มีความจำเป็นต้องพัฒนามาตรฐานและวิธีการวิเคราะห์ที่เป็นที่ยอมรับ ซึ่งจะช่วยให้สามารถเปรียบเทียบข้อมูลในแต่ละประเทศได้